

นวนิยายไทย

เวนิสพิศวาส • นิดา

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : สำนักพิมพ์รวมสาส์น พ.ศ. ๒๕๒๕

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๑

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : พิธาน เตชะนิตติ

ราคา : ๒๖๕ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

Dorothy Eden.

เวนิสพิศวาส--กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๖๑.

๕๑๓ หน้า.

๑. นวนิยายอังกฤษ. I. นิดา, ผู้แปล II. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-650-3

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

คอมพิวเตอร์ - ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

วิญชน์ ตรีธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ

สมยงค์ กงใจ สุพรรณมา เศตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

www.puendee.com

www.facebook.com/puendee

www.sakulthaionline.com

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

‘เวนิศพิศवास’ แปลจาก Winterwood ผลงานของ Dorothy Eden นักเขียนชาวนิวซีแลนด์

เป็นนวนิยายที่มีเรื่องราวสนุกน่าสนใจ “นิดา” แปลด้วยภาษาที่เข้าใจง่าย อ่านได้ลื่นไหลสบายๆ ไปตามเหตุการณ์ที่มีความตื่นเต้นลึกลับแทรกอยู่เป็นระยะๆ

ฉากของเมืองเวนิศที่เป็นฉากเริ่มต้นของเรื่อง ถูกบรรยายให้เห็นบรรยากาศชัดเจน รวมถึง ‘สวนสีฟ้า’ ในคฤหาสน์ ‘วินเทอร์’ ที่อดจินตนาการตามถึงดอกไม้บานาพันธุ์ในโทนสีเดียวกันกำลังบานสดใสในสวนสวยนี้ไม่ได้

สำนักพิมพ์เพื่อนดีมีอาจะโอกาสที่จะจัดพิมพ์ผลงานเก่าๆ ของ “นิดา” เมื่อมีโอกาสและจังหวะเหมาะ แม้เกิดภาวะวิกฤติของสิ่งพิมพ์อย่างรุนแรงในทศวรรษนี้ เพราะเหตุที่ทราบดีว่า ผลงานแปลของท่านให้ความบันเทิงเรีงใจกับผู้อ่านมาเป็นเวลาช้านาน ทั้งให้ความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ราชวงศ์ควบคู่กันไปกับความสนุกอีกจำนวนหลายเรื่อง

หวังว่าผลงานแปลของท่านผู้นี้ จะมอบบรรณรสอันเพลิดเพลินแก่ผู้อ่านได้เป็นอย่างดี โปรดติดตามนวนิยายแปลสำนวน “นิดา” ได้ต่อไป ด้วยความขอบคุณจากสำนักพิมพ์เพื่อนดี

เวนิศพิศवास

“นิดา”

วินาทีแรกที่ลาวิเนียก้าวออกจากโรงแรม ความเบิกบานใจ ในอันที่จะหาความสำราญให้ตนเองในราตรีนั้นก็ยิ่งทวีขึ้น ถนนแคบๆ จากโรงแรมซึ่งทอดไปตามลำคลอง ตัดตรงไปสู่โรงอุปรากรยิ่งเน้นความแปลกประหลาด และเสน่ห์อันหาใดเหมือนของนครเวนิสให้ประจักษ์แจ้ง

ชั่วขณะที่อุปรากรองค์แรกจบลง ลาวิเนียปรารถนาอย่างรุนแรง ที่จะภาวนาให้ทุกสิ่งทุกอย่างหยุดนิ่งอยู่เช่นบัดนั้น เกรงไปเสียเหลือเกินว่าแสงไฟที่จะสว่างขึ้นในบัดดล จะทำลายความเคลิ้มฝันอันวิจิตรให้สลายไปเสียสิ้น และนำหล่อนหวนกลับมาสู่ชีวิตจริงอันเยียบเย็นหม่นหมอง

ถึงกระนั้น ทันทีที่แสงไฟในโรงอุปรากรแจ่มจ้าขึ้น ลาวิเนียก็ตระหนักว่า ความหรรษาทั้งปวงยังมีจางหายไป หล่อนนั่งสบายอยู่ในบ็อกซ์ชั้นบน ตามองกวาดไปรอบๆ ผู้ชมเหล่านั้นล้วนแล้วแต่บรรจงแต่งกายเจิดโฉม แสงเพชรเปล่งประกายวูบวาบ พัดปักเลื่อมลายโบกขึ้นลงซ้าๆ และดวงหน้าทั้งหลายก็เสมือนหนึ่งถูกบังไว้ด้วยหน้ากากแห่งความโสมนัสซึ่งบานอันเดียวกัน ครู่ต่อมาลาวิเนียจึงสำนึกได้ว่าหล่อนเองก็ถูกลอบชมโฉมอยู่เช่นกัน ลาวิเนียค่อยๆ หันไปดูเพื่อนผู้ชมในบ็อกซ์ข้างๆ และพบว่า เป็นครอบครัวเล็กๆ ประกอบด้วยบุรุษหน้าตาคมคาย ผมสีแก่ สตรีร่างเล็กงามผมสลวย เป็นประกายดำขลับ ตัดกับดวงหน้าอ่อนใสขาวผ่อง และเด็กหญิงผมมวงในชุดกระโปรงขาวฟู ผมยาวเสมอไหล่

เด็กหญิงผู้นั้นเองเป็นผู้เรียกความสนใจให้บิดาและมารดาของหนูน้อยหันมายังลาวิเนีย ด้วยเสียงกระซิบกระซาบตื่นตื้นเป็นภาษาอังกฤษ

“พ่อคะ ดุซซี ผู้หญิงข้างๆ เราสวยจังเลยนะคะ”

อยากจะจินตนาการเองที่ช่างห้ามใจไม่สำเร็จในอันที่จะยินดีไปกับคำชมง่ายๆ ของเด็ก พร้อมกับนั้นก็ออกจะพิศวงใจเพราะหลายครั้งหลายหนเต็มที

ที่ลาวิเนียได้รับคำชมเชยเช่นนี้หรือด้วยโวหารไพเราะกว่านี้ แต่มีสักครั้งหนึ่งหรือที่หล่อนจะแยะหรือหวั่นไหว รู้สึกยุ่งใจไม่น้อยแต่ก็อดไม่ได้ที่จะส่งยิ้มสดใสไปเป็นรางวัลแก่เด็ก ด้วยยิ้มนี้...หล่อนประสานสายตากับบิดาของหนูน้อยด้วยชั่ววินาที และจับได้ว่าในเงาสลัวของโรงละคร ชายหนุ่มมองสบตาหล่อนนานเกินจำเป็น...

หล่อนรู้สึกตัว เขตหน้าขึ้นเล็กน้อย เสแสร้งประหนึ่งว่า หล่อนมิได้สนใจผู้หนึ่งผู้ใดโดยเฉพาะ หากแต่กำลังสำราญอยู่กับการชมอุปรากรเพียงลำพัง

สายตาของหล่อนมองไปเหม่อๆ แต่หูของหล่อนกลับรับฟังเสียงสนทนาของเพื่อนผู้ชมข้างๆ หล่อน เสียงสตรีบ่นเบาๆ คงจะกล่าวว่าอากาศค่อนข้างเย็น เพราะข้าเลี้ยงเห็นว่าสามีของหล่อนผู้นั้นกำลังคลี่ผ้าผืนงามคลุมรอบไหล่บอบบางของหล่อนแล้วลุกจากที่นั่งเดินหายไป เขากลับมาเมื่อไฟหรือลิ่งแล้ว ลาวิเนียไม่อาจห้ามใจที่พะวัภวะวนอยู่กับการชมอุปรากร และการเคลื่อนไหวของครอบครัวที่อยู่ใกล้ กำหนดในใจได้แน่ๆ สตรีผู้งดงามกำลังเบื่อการแสดงตรงหน้า เจ้าหล่อนปรารถนาเพียงเพื่อมาอวดรูปโฉมและการแต่งกายอันงดงามประกอบด้วยเครื่องเพชรหรรหราเท่านั้น เด็กหญิงนั้นสิที่ได้รับความบันเทิงเต็มที่ ที่จะเป็นโอกาสแรกที่ได้มาในสถานที่เช่นนี้ หรืออาจจะเป็นครั้งแรกที่หนูน้อยเดินทางมาต่างประเทศ อาจจะเพื่อสุขภาพอันบอบบางของเจ้าหล่อน

บุรุษผู้นั้นเล่า เขาคงไม่ใช่คนชนิดที่ชื่นชมกับศิลปะประเภทนี้สักซึ่งนัก หากแต่ปฏิบัติตามใจรรยาและธิดาของเขา คงจะเป็นพ่อที่น่านักกักหนา เพราะสายตาของเขามิค่อยจะคลาดไปจากดวงหน้าของหนูน้อยเสียเลย ครั้งใดมองไปที่อื่นเขาก็มักจะถอนใจหนักหน่วงและดูหมกมุ่นอยู่ในภวังค์เสียวๆ ศีรษะของเขาได้รูปงดงามทีเดียว หน้าผากแสดงภูมิปัญญาสูง ลาวิเนียไม่อาจสังเกตเห็นอื่นของร่างกายของเขา เนื่องจากโรงละครค่อนข้างจะมีตลัวเกินไป แต่ก็เพลินอยู่กับความคิดของหล่อนในอันที่จะทายนิสัยของเขาไปเรื่อยๆ แน่ละริมฝีปากของเขาคงเป็นริมฝีปากเข้มแข็งแบบชายแท้แสดง

อารมณ์มั่นคง มือที่พาดอยู่บนพนักเก้าอี้ข้างเป็นมือแข็งแรง คงจะสามารถ
 ยึดนักไม่ว่าจะใช้บังคับบังคับเขียนมาพยศ เด็กดีร้ายกาจหรือผู้หญิง...เขาคง
 ชอบแต่งกายเรียบแต่ภูมิฐาน บ่งถึงความเป็นผู้ดีอังกฤษ ไม่ชอบหรือหนีถือ
 คนต่างชาตินัก คงจะชอบความรำคาญไว้ในท่วงที่อันสุภาพนุ่มนวลและเมื่อเป็น
 คู่รักเขาคงเป็นคู่รักที่น่าชื่นชม...

หญิงสาวก็ตรึมฝปากโดยแรง ปลุกตัวเองจากความคิดคำนึงอันน่าละอาย
 นี้หล่อนปล่อยให้คิดถึงชายแปลกหน้าได้ถึงเพียงนี้เสียหรือ เสน่ห์ของเวนิส
 แน่แล้วที่ทำให้หล่อนฟุ้งซ่านผิดปกติ ลาวินียบังคับใจให้มุ่งอยู่กับการแสดง
 บนเวทีแต่เพียงอย่างเดียว ซึ่งค่อนข้างจะยากนัก

หยุดพักครึ่งเวลา หญิงสาวนั่งฟังเก้าอี้ตามสบาย ใครจะทำตัวให้พัน
 สายตาบุคคลในบ็อกซ์ข้างเคียง และไม่ประสงค์เลยที่จะแอบฟังครอบครัวเขา
 สนทนากัน แต่จะช่วยให้เช่นไร ในเมื่อที่นั่งของหล่อนติดอยู่เพียงนั้น ได้ยิน
 เสียงผู้หญิงทุ้มต่ำบ่นอย่างหงุดหงิดรำคาญ

“บอกไม่เชื่อนี้คะ แดเนียล ว่าไม่ควรพาฟลอรามาไกลยังงี้ ให้หมอ
 เขาอนุญาตเสียก่อนก็จะดี แล้วยังพาไปงานศพนั้นอีก ไร้ แม้แต่ดิฉันเองก็
 ยังแทบจะทนไม่ไหว รู้สึกมันป่าเถื่อนพิลึกละโง้งานศพแบบเวนิสนี้ อยู่ๆ ก็
 เอาศพลงเรือปิดม่านแล่นตามกันไปเป็นขบวน...ที่สุสานก็ไม่น่าดูเลย หินอ่อน
 เย็นเฉียบ แล้วยังดันไซปรัสรอบๆ นั้นอีก...”

“แต่สำหรับผม มันน่าสนใจทีเดียวแหละ” สามีของเจ้าหล่อนตอบได้
 เสียงของเขาเรียบๆ นุ่มนวล “นอกจากนั้น เสียงร้องไห้รำพันแบบอิตาเลียน
 ของคุณป้าก็ดูเข้ากับบรรยากาศดีนี่นะ”

“ที่ท่านทำตัวเป็นอิตาเลียนมานานนักหนาแล้วนี่นา คุณก็รู้ว่าท่านแต่ง
 งานครึ่งหลังกับสามีชาวอิตาเลียนของท่าน แล้วยังอยู่เมืองนี้มานานนม...นั่น
 แหละนะคะ ดิฉันเองก็เชื่อว่าชอบการรำพันโหยหวนนั่นเมื่อไร ถึงต้องเข้า
 ห้องปิดประตูอยู่คนเดียวเสียบ่อยๆ”

“อย่างที่เธอชอบทำที่บ้านนั่นแหละไซ้ไหมล่ะ”

“ก็ยั้งจันซีคะ ไซ้ว่าฉันเป็นสุขสนุกสบายนัก มีเรื่องกลุ้มใจไม่เว้นแต่

ละวัน”

เสียงใสของเด็กสอดแทรกขึ้น

“แต่หนูว่าคุณแม่ไม่สบายใจเพราะหนูนะคะพ่อ”

“เรื่องอะไรแม่ถึงจะต้องไม่สบายใจเพราะหนู ฟลอรา” เสียงของผู้เป็นมารดาซັกแหลมขึ้น

“เอาละๆ พ่อกันที่จะทั้งสองคน นี่เรามาคุละครณะ เรื่องอะไรจะมาคุยกันเรื่องแบบนี้ ว่าแต่หนูเถอะ ชอบโอเปร่าเรื่องนี้ไหมจะ ลูก”

“ที่หนึ่งเลยคะ พ่อ”

“เฮ้! ถ้ายังงั้นก็เป็นอันว่า-ที่เราต้องอยู่เวนิสนี้ นานกว่าที่คิด เพราะคุณยายทามิสันของหนูเจ็บต่อไปอีก นี่ก็นับเป็นโชคดีของหนูสินะจ๊ะ เราจะต้องอยู่ที่นั่นต่อไปอีกนานเท่าไร พ่อก็ไม่รู้ เห็นจะจนกว่าคุณยายค่อยยังชั่ว พ่อที่จะเดินทางได้นั้นแหละ”

“หนูชอบคะพ่อ อย่างน้อยก็ไม่ต้องกลับไปอยู่กับครอบครัวร้ายกาจนั้นอีกด้วย...”

เสียงที่ซัดขึ้นครั้งนี้ค่อนข้างจะเข้มงวด

“ครอบครัวไม่ได้ร้ายกาจ ฟลอรา หนูเองที่เป็นคนร้ายกาจ และแม่ขอเตือนว่าถ้าหนูยังทำตัวเหลวไหลไม่จบสิ้น คุณพ่อก็จะไม่ได้มาช่วยหนูอีก หนูออกจะเสียเด็กมากไปหน่อยแล้วนะ”

“เออ ชาร์ล็อตต์จ๊ะ คุณป้าของเธอจะต้องนอนเจ็บต่อไปอีกตั้งอาทิตย์ละสี่ กว่าจะลุกได้” เสียงของฝ่ายชายออกจะซัดเขินเมื่อพยายามหันหัวข้อสนทนาเช่นนั้น

“ไม่ทราบซีคะ หมอเขาราวๆ อาทิตย์หนึ่งนั้นแหละ ดิฉันเองนะไม่ค่อยไว้ใจหมอพวกนี้เลย อยากจะพาท่านกลับบ้านไปให้หมอมนโรของเราตรวจดูเสียเร็วๆ”

“ผมเองนะอยากกลับ ‘วินเทอร์’ ของเรายิ่งกว่าอะไรหมด”

ภรรยาของเขาถอนหายใจ

“แต่เนี่ยลคะ อย่าพูดยังงั้นเลย ‘วินเทอร์’ ไม่หนีคุณไปไหนหรอก”

เงียบกันไปสักครู่ เสียงผู้ชายก็เอ่ยขึ้นอีก

“ที่จริงเราไม่ควรพาเอ็ดวาร์ดมาด้วยนะ แยกยุ่งมากจริงๆ”

“เอ๊ย คุณนี่ยังงั้น ชอบบกระนั้นกระนี้กับเอ็ดวาร์ดตลอดเวลา ก็ที่คุณตามใจไซมอนกับฟลอราจนเสียเด็กยังงี้ละคะ ดิฉันเคยว่ากระไรมั้ง ที่กับเท็ดดีของดิฉันละก็เป็นต้องไม่ชอบใจไปเสียทั้งนั้น”

“ก็จริงนี่นา แยกเพิ่งแปดขวบเท่านั้น ไม่น่าจะมาเที่ยวไกลๆ อย่างนี้”

“หนูว่าพ่อพูดถูกค่ะ น้องแยที่่สุดจริงๆ” ฟลอราสับสนุนบิดาทันที

“ถึงยังงี้ๆ เอลิซาก็คงพอจะควบคุมแยกอยู่หรอกนะ แต่แหม เอลิซาก็มาเจ็บลงเสียอีก เตือนแล้วเชื่อว่าไม่ให้กินน้ำจากก๊อกก็ไม่ใช่ เชื้อ แล้วถ้าเมื่อไม่หายละ ดิฉันมิยุ่งแยหรือ ไม่รู้ละ ถ้าพรุ่งนี้แยกไม่ค่อยยังชั่วละก็ ทุกคนต้องอยู่แต่ในห้องพักห้ามคัดค้าน”

“อ๊ย หนูไม่ยอมเด็ดขาด หนูจะไปที่จัตุรัส ‘ซานมาโค’ ไปดูนกพิราบพวกนั้นอีก...พ่อคะ...”

“จะลูก หยุดกันเสียที ฉากจะเปิดแล้ว พ่อแน่ใจว่าพรุ่งนี้เอลิซาจะหายแล้วอากาศก็จะแจ่มใสพอที่หนูจะไปเยี่ยมนกพิราบของหนูได้ด้วย”

เสียงพิรพีไรของสตรีก็ยังไม่หยุด

“ถ้าเอลิซาไม่หายสนิท เราก็ยังกลับอังกฤษไม่ได้แน่ อะไรๆ มันยิ่งจะยุ่งกันใหญ่ คุณป้าก็ยังไม่ทรงอยู่ แล้วก็ทำท่าแปลกๆ ใสดิฉันเสียอีก ฟลอราก็เหลวไหลเสียจนครุบราวน์ลาออก คิดดูซิ มาเที่ยวด้วยกันแท้ๆ...”

เด็กหญิงผู้มีวาจาคมคายตอบโต้ทันที

“หนูชอบใจเสียอีก ออกไปเสียได้นะ หนูรู้ว่า ครุบราวน์ชอบไปเที่ยวคนเดียว อ่านไอ้พวกหนังสือน่าเที่ยวแล้วก็ทิ้งหนูอยู่บ้าน ตัวเองเที่ยวไปยื่นแขนคอตั้งป่าต้อนุสาวรีย์บ๊องๆ นั่นเป็นชั่วโม่งๆ”

“ฟลอราจ๋า” เสียงบิดาปรามอ่อนๆ “ฉากเปิดแล้วหยุดคุยเสียที”

อุปการณากสุดท้ายจบลง ฉากปิดสนิททันทีที่เสียงปรบมือจางหาย ลาวินียก็รีบลุกจากที่นั่งพยายามหาทางออกโดยด่วนเพื่อที่จะไม่ต้องสมทบกับครอบครัวที่นั่งข้างๆ แต่ก็ทันเห็นว่าบุรุษร่างสูงส่งลุกขึ้นยืน แล้วค้อมตัวลง

โอบอุ้มเด็กหญิงไว้ในวงแขนอย่างนุ่มนวล ภรรยาของเขาเดินนำหน้า และคนข้างทางก็พร้อมใจกันหลีกเลี่ยงให้คณะของเขา ลาวิเนียจึงตกอยู่ในสภาพผู้ติดตาม จนกระทั่งถึงเชิงบันไดชั้นล่างสุด แก้อ้อล้อคันหนึ่งจอดเทียบอยู่ ชายหนุ่มก็ค่อยๆ วางร่างเด็กลงในแก้อ้อนั้น และเซ็นตามภรรยาผู้งามทรูหราของเขาออกไปนอกโรงละคร

ลาวิเนียชะงักงัน อนิจจา เด็กหญิงผู้นั้นหาพิการ ช่างน่าสงสารอะไรเช่นนั้น...

* * *

โชคเข้าข้างลาวิเนีย เข้ารุ่งขึ้น พี่มาเรียนอนุญาตให้ไปเที่ยวหรือทำอะไรได้ตามลำพัง ทั้งนี้เพราะพี่มาเรียนจะออกไปเยี่ยมเพื่อนของเธอที่พักอยู่อีกโฮเต็ลหนึ่ง ค่าอนุญาตนี้มีค่าใช้จ่ายเมตตาเป็นแน่แท้ หากเป็นเพราะว่าพี่มาเรียนเกรงไปว่าเพื่อนของเธอจะเกิดจำลาวิเนียได้ต่างหาก...

และลาวิเนียก็ได้ออกมาเดินอยู่กลางนครเวนิสอันเก่าแก่และงามวิจิตร แสงแดดแจ่มจ้าส่องลงมาต้องยอดโดมของมหาวิหารแห่งซานมาโคเป็นประกาย เคหสถานทั่วไปยังคงใช้อิสฺโตรราณสีแดงปกคลุมหลังคา เรือกอนโดล่าสีดำแล่นสวนกันไปมาตามลำคลอง นักพิราบบินพืดพืดตามกันเป็นหมู่ๆ เมื่อได้ยินเสียงย่ำระฆังจากโบสถ์แคมปานีล่า

ลาวิเนียรู้สึกประหนึ่งว่าหล่นถูกสะกดให้อยู่อีกโลกหนึ่งแห่งความงามสงบ ห่างมาเสียได้จากพี่มาเรียนที่แสนจะเอาใจยากหนักหนา จนต้องใช้ความอดทนอย่างยิ่งยวดทีเดียว แต่นั่นแหละลาวิเนียไม่มีทางเลือกนี้ละ ถ้าหากพี่มาเรียนไม่ยื่นมือเข้ามาจัดการ ชีวิตหล่อนจะหันเหไปเช่นไร ไม่มีเงิน ไม่มีหลักแหล่ง ทุกสิ่งในชีวิตของลาวิเนียสลายไปสิ้นแล้วหลังจากเกิดคดีร่วมกับโรบิน พี่ชายยอดที่รัก

หางานทำในลอนดอนนะหรือ ใครเล่าจะเต็มใจจ้างหญิงสาวซึ่งพัวพันกับคดีฆาตกรรม และถูกซักเป็นพยานในศาลอย่างละเอียดลออถึงปานนั้น ยังจำได้ถึงความตื่นกลัวตระหนกเสียยิ่งกว่าเป็นผู้ต้องหาเอง เมื่อต้องลุกขึ้นเล่าเหตุการณ์ที่น่าสยงนั้น เรื่องเริ่มขึ้น...เมื่อพี่ชายโรบินตกเป็นทาสการ-

พนัน และวางเดิมพันด้วยสมบัติทั้งปวงรวมทั้งอิสรภาพของน้องสาว จัสตินเบลค คู่พนันเป็นฝ่ายชนะตามเคย เขามุ่งหน้ามาหาลาวิเนียทันที-เพื่อทวงหล่อนไปเป็นสมบัติของเขาตามสัญญาเกียรติยศ ครั้งนั้นเลือดพนันผสมฤทธิ์สุรา รวมทั้งใจพิศवासที่จัสตินมีต่อลาวิเนียนานมาแล้ว ไม่ยอมให้เขายังคิดแม้แต่น้อย เขารุกรานทวงสิทธิ์อย่างหยาบคายกับลาวิเนียผู้ตระหนก ในขณะที่เดียวกับที่โรบินติดตามมาถึงลูเกโทสะที่เห็นเพื่อนพนันหักหาญน้ำใจน้องคนเดียว โรบินผลักจัสตินล้มลงโดยแรง ศีรษะฟาดลงไปกับราวบันไดทองเหลือง จัสตินสิ้นชีวิตทันทีแทบเท้าลาวิเนีย

โรบินถูกฟ้องฐานทำร้ายร่างกาย และทำการฆาตกรรม ศาลลดโทษให้ฐานกระทำไปโดยมิเจตนา แต่ถึงกระนั้นก็จำคุก ๗ ปี ขณะนี้โรบินก็ยังใช้กรรมอย่างขมขื่นอยู่ในคุกเพนต์นวิลล์ ส่วนลาวิเนียกลับมารื่นรมย์อยู่ในนครเวนิศอันงดงาม

หญิงสาวไม่ยากหาสาเหตุที่พี่มาเรียนกลายเป็นเพื่อนรักเพื่อนใคร่ทั้งๆ ที่ก่อนเกิดคดีนี้ก็เพียงญาติที่คอยริษยารูปโฉมและเสน่ห์ของลาวิเนียตลอดมา อิจฉาความน่ารักและปราดเปรียวในสังคมของลาวิเนีย ครั้นเมื่อเกิดเรื่องมาเรียนกลับยื่นมือเข้ามาช่วย อาจจะไม่อยากให้ชอกช้ำใจมากกว่านี้ ส่วนที่หล่อนเข้มงวดกวดขันหนักหนาในอันที่จะให้ลาวิเนียซ่อนตัวอยู่แต่ภายในบ้าน หรือถ้าจำเป็นต้องออกข้างนอกก็ให้แต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่ธรรมดาๆ ที่สุดนั้นก็คงเป็นเพียงความปรารถนาดี ไม่อยากให้ลาวิเนียเป็นที่สังเกตแก่สายตาชาวบ้านต่างหาก

ถึงกระนั้น สำหรับคืนนี้ เมื่อพี่มาเรียนเกิดปวดศีรษะออกไปชมอุปรากรไม่ได้ตามที่หวัง และอนุญาตให้ลาวิเนียไปตามลำพัง สั่งแล้วสั่งอีกว่าให้ใส่เสื้อราตรีตัวที่เรียบที่สุด แต่ลาวิเนียก็อดตื่นตื่นไม่ได้

ด้วยวัยอันอ่อนเยาว์เพียง ๒๒ ปี ความระทมทุกข์ใจจึงไม่อาจบดบังความงามและเสน่ห์ของสาวแรกแย้มเช่นหล่อนนับแต่แรกรู้ ลาวิเนียได้รับคำเยินยอในรูปโฉมจนเป็นของธรรมดา โรบินและลาวิเนียเป็นพี่น้องคู่แฝดที่น่ารักน่าชมมาแต่เล็กๆ トラบจนกระทั่งสิ้นบุญคุณพ่อคุณแม่พร้อมกันทั้งให้

สองพี่น้องอยู่ลำพังกับพี่เลี้ยง และโรบินที่แสนดีของน้องกลายเป็นนักการพนันตัวง

หลังจากที่โรบินต้องโทษ ลาวิเนียไม่ประสงค์จะพบปะมิตรสหายหรือญาติพี่น้องโดยสิ้นเชิง การนี้ได้รับความสนับสนุนจากพี่มาเรียนเป็นอย่างดี และด้วยความยินดีที่จะได้ลาวิเนียมาคอยติดสอยห้อยตามหล่อน เป็นเพื่อนเที่ยวของหล่อน แต่ในสภาพที่แตกต่างจากลาวิเนียคนเดิมจนใครก็แทบจำไม่ได้

แต่ในคืนนี้ ลาวิเนียจะไปชมอุปรากร อดใจได้ไฉนที่จะไม่กล้าเข้าไปลูบคลำเสื้อราตรีสีกุหลาบของมาเรียน เสื้อตัวงามซึ่งแน่เหลือเกินว่าเมื่อได้สวมอยู่บนเรือนร่างระหงงามอรชรของหล่อนแล้ว มันจะส่งประกายความเค็ดโหมยั่งเสียกว่าอยู่บนเรือนร่างของเจ้าของอันแท้จริง ไม่ได้อยากจะกลั่นแกล้งพี่มาเรียนเลยที่หยิบเสื้อมาใส่โดยไม่ได้รับอนุญาตเช่นนี้ ลาวิเนียโทษอาภรณ์ของเวนิสที่จูงใจให้หล่อนประพฤติดังนี้ มุ่งมั่นอยู่ประการเดียวว่าจะต้องงามให้สมใจชาวนครนี้ให้ได้

สวมเสื้อแล้ว...จะรีรออยู่ไยกับเครื่องเพชร ที่แรกก็คิดอยู่หรือกว่าจะสวมสร้อยไข่มุกเล็กๆ เก่าแก่ของหล่อน แต่เมื่อเหลือบเห็นหีบเครื่องเพชรเปิดอ้าอยู่...ชั่วนาทีเดียวต่างหურย้าเพชรพวงนั้นก็มาห้อยระแก้มสีกุหลาบของลาวิเนียเสียแล้ว แวตตาของหญิงสาวในกระจกเป็นประกายแข่งกับแสงเพชร ลาวิเนียคนเดิมก็ปรากฏโฉมขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง

หล่อนค่อยย่องออกจากห้องพี่สาว ปิดปากกลั่นหัวเราะเมื่อเห็นดวงตาเบิกกว้างของสาวใช้ชาวอิตาเลียนก็เห็ดตาปากคอสันเมื่อกระซิบว่า

“คุณคะ นั้นมันเสื้อตัวใหม่ของคุณหญิง”

“ก็แล้วฉันไม่สวยหรือยังไงล่ะ” ลาวิเนียกระซิบตอบเช่นกัน

เด็กสาวประสานมือไว้อย่างตื่นเต้น

“สวยซีคะ คุณสวยที่สุดเลย”

สายตาของบรรดาผู้ที่อยู่ในโรงอุปรากร และตลอดทางที่ลาวิเนียเดินผ่านไป ก็ยืนย่นคำพูดของแม่สาวใช้ตัวน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากบุรุษใน

บ็อกซ์ข้างเตียง และนั่นเองทำให้ลาวิเนียลืมการกระทำของหล่อนเมื่อก่อนมาเสียสิ้น

เช้าวันรุ่งขึ้นเสื่อราตรีสีกุหลาบก็กลับคืนที่ของมันโดยเจ้าของมิได้เฉลียวใจแม้แต่น้อย แล้วลาวิเนียก็กะแผนการของหล่อนอย่างสบายอารมณ์ หล่อนจะออกไปเดินชมร้านรวงแถวใกล้ๆ โรงแรม และเลยไปเที่ยวที่จัตุรัสซานมาโค เพียงแค่เดินชมของตามร้านที่รายรอบอยู่นั้น ก็ให้ความเพลิดเพลินแก่หล่อนเสียเหลือจะพรรณนา อย่าหวังว่าจะกล้าก้าวเข้าไปในร้านแล้วถามซื้อสักสิ่งด้วยว่าเงินในกระเป๋าของหล่อนช่างจำกัดเสียนี้กระไร อย่างเดียวที่จะซื้อได้ก็เพียงช็อกโกแลตสักถ้วยหนึ่งที่ร้านฟลอเรียนใกล้จัตุรัสนั้น

หล่อนจะมาดูนกพิราบกับเขาบ้างสิ มิได้หวังจะพบใครสักหน้อย จริงอยู่เด็กหญิงพูดถึงการมาให้อาหารนก แต่เวลาไหนแล้ว ก็แล้วพี่เลี้ยงเด็กที่ชื่อเอลิซานั้นหายป่วยหรือไม่

ซานมาโคกลางนครเวนิศสำหรับลาวิเนียในเช้าวันนี้ไม่ผิดกับงานสังสรรค์ในฤดูร้อนของชนบทอังกฤษที่ลาวิเนียคุ้นเคย เสียงพูดอันคุ้นหู ภาพของบุรุษในสูทผ้าทิวัด และสตรีในกระโปรงผ้ามีสลินดอกกระจุกกระจิม และยังร่วมกันแดดสีสดใสนั้นอีกเล่า คนอังกฤษนี้ช่างมีไปเสียทุกหนทุกแห่งดูจะหลีกเลี่ยงไม่พ้นเสียเลย

ออกจะเมื่อยขาพอใช้ ลาวิเนียจึงมานั่งสบายอยู่ที่โต๊ะริมถนนหน้าร้านฟลอเรียน และสั่งช็อกโกแลตมาดื่ม บริกรผู้ปราดเปรียวเอ่ยทัก

“สวัสดิ์ครับ ซินญอร์รินา” สายตาของเขาโลมเลียมรูปโฉมของหล่อนตามวิสัยชายชาวเมืองนี้

“วันนี้อากาศดีนะครับ”

ลาวิเนียอดยิ้มในใจไม่ได้ ดุสิหล่อนสวมเสื้อที่แสนเรียบ แต่บริกรหนุ่มน้อยก็ยังมองเห็นความน่ารักของหล่อนได้ หล่อนเห็นด้วยกับคำของบริกรอากาศสดใสจริงๆ แสงแดดก็แจ่มจ้า ตัดกับท้องฟ้าสีน้ำเงินสด ร้านริมถนนอันแสนจะเก๋น่ารักเช่นนี้หาไม่ได้ในอังกฤษ หรือถึงจะมีลาวิเนียก็ไม่อาจหาญมานั่งอยู่ได้ลำพังเช่นนี้

ก่อนเครื่องดีมจะหมดถ้วย ลาวิเนียก็ได้เห็น...กลางจัตุรัสนั้นล้อมรอบไปด้วยฝูงนกพิราบ เด็กหญิงในแก้อี้อ้อมมองดูโดดเดี่ยวอ้างว้างไม่มีบิดาผู้งามสง่า ไม่มีมารดาแสนสวย ไม่มีแม่แต่พี่เลี้ยงสักคน สังเกตเห็นได้ว่าเด็กหญิงค่อนข้างกระสับกระส่าย มือเล็กๆ ข้างหนึ่งยึดแก้อี้อ้อมแน่น สายตาสอดส่ายไปมารอบๆ ตัว

ลาวิเนียมิได้หยุดคิด หล่อนเดินลี้ไปยังหนูน้อยและกล่าวทักทายอย่างยินดี

“สวัสดิ์หนูจ๋า ทำไมมานั่งอยู่คนเดียว เป็นอะไรหรือเปล่า?”

เด็กหญิงหันขวับมามอง ดวงตาเบิกกว้างอย่างตระหนก

“คุณเป็นใคร มาพูดกับหนูทำไม”

“อ้อ ไม่มีอะไรหรอกจ้ะ เพียงแต่เห็นหนูมาคนเดียว...ถ้าอยากจะไปจากตรงนี้ หนูคงจะช่วยตัวเองไม่ได้ หรือหนูอยาก...”

เด็กหญิงกล่าวตอบอย่างห่างเหิน

“ไม่ใช่ธุระของคุณ อย่ามายุ่งกับหนู” ดวงหน้าเล็กๆ นั้นบึ้งตึง แต่ลาวิเนียก็ไม่ละความพยายาม

“ทำไมกันหนูจ๋า ทำไมต้องโกรธ หนูไม่ตีใจหรือที่พบคนพูดภาษาเดียวกับหนูในต่างประเทศอย่างนี้”

เด็กหญิงตัวต้วมตามองอย่างบึ้งตึงประมาณฐานะของลาวิเนียตามลักษณะเสื้อผ้า

“ก็รู้ละว่าคุณเป็นคนอังกฤษ คุณคงติดตามใครมาละซี”

“คนแก่ค่ะ อย่างน้อยก็แก่กว่าหนูแยะ เพียงแต่เข้าวันนี้เธอไปรับประทานน้ำชากับเพื่อน และอนุญาตให้ฉันออกมาเที่ยวได้ หนูล่ะคะคงใจดีอนุญาตให้พี่เลี้ยงหรือสาวใช้ไปเที่ยวเหมือนกันละซี จึงออกมาคนเดียว”

“ไม่ใช่อย่างนั้น” เด็กหญิงทอดเสียงให้หนุ่มवलลงโดยไม่รู้ตัว

“เอลิซาเจ็บ น้องชายพาหนูมาที่นี่ สัญญาว่าจะอยู่ด้วย แต่แล้ว...แล้ว...แหกหนีหนูไป คอยดูเถอะจะฟ้องพ่อให้เ็ดดมากๆ เชียว”

ลาวิเนียเอื้อมมือไปจับแก้อี้อ้อมเบาๆ

“ตรงนี้แดดร้อนนะคะ จะเลื่อนไปอีกหน่อยไหม...”

“โอ๊ย อย่าเป็นอันขาด อย่ามาแตะต้องเก้าอี้หนู หนูชอบยังงี้แหละ สบายดีแล้ว”

แต่ลาวิเนียไม่ยอมแพ้ หล่อนรู้สึกสนุกอย่างประหลาดในการที่จะได้ตอบ กับเด็กหญิงผู้โยโส

“ก็ดูซีแก้มหนูแดงเขียว ทำไงจึงจะยอมให้ฉันขึ้นไปในร่มสักหน่อย บางทีไอศกรีมสักถ้วย...”

คราวนี้เด็กหญิงร้องเสียงแหลม

“นี่คุณสงสารหนูงั้นหรือคะ แหม ไม่จำเป็นเลย หนูเกลียดนักใครๆ ชอบมาทำสงสารหนู เดี่ยวน้องก็จะมาแล้ว หนูไม่ได้เป็นอะไรทั้งนั้น คุณไม่ต้องมาห่วงหนูหรอก”

“ก็ฉันหนูจะมองหน้าฉันหน่อยไม่ได้เชียหรือ เออ เมื่อคืนนี้หนูทำทำ น่ารักกว่านี้ตั้งเยอะนะ”

คราวนี้ได้ผล เด็กหญิงยอมสบตาหล่อนเป็นครั้งแรก

“อะไรกันคะ หนูไม่เคยเห็นคุณมาก่อน”

“จำไม่ได้ล่ะซี เมื่อคืนนี้นั้นคงจะมองดูดีกว่านี้ ที่โอเปร่ายังไงคะ ฉันนั่งบ็อกซ์ติดๆ กับหนูยังงี้”

“โอ ใช่หรือคะ คุณคือคุณคนสวยเมื่อคืนนี้จริงๆ หรือ”

หญิงสาวก็มลงมองกระโปรงสีเทาเรียบๆ ที่หล่อนสวมอยู่ ยิ้มน้อยๆ เมื่อกล่าวว่า

“ไม่เหมือนคนนั้นเลย ใช่ไหม”

“ก็นั่นซีคะ ทำไมเป็นยังงี้ไปได้ ดูราวกับคนละคน ทำไมตอนนี้คุณดูไม่สวยเลย คุณเป็นสาวใช้หรือคะ”

“ก็ทำนองนั้นแหละคะ แหม ไม่อยากพูดถึงเลย มันก็เหมือนๆ กับที่ หนูไม่อยากให้ใครรู้ว่าหนูต้องนั่งอยู่แต่ในเก้าอี้แบบนี้ แล้วก็ช่วยตัวเองไม่ได้ เข้าใจไหมคะ...”

“หนูเคยร้องไห้บ่อยไป แต่ไม่อยากให้ใครเห็น”

“ฉันก็เหมือนกัน นี่แนะนำหนูจ๋า ฉันชื่อลาวิเนีย เอิร์สต์ หนูชื่อฟลอรา ฎุกใหม่ แอบได้ยินคุณพ่อเรียกเมื่อคืนนี้ ที่นี้เรารู้จักกันแล้วละ ห้องของ หนูชื่อเอ็ดวาร์ด...”

“คะ แต่คุณแม่เรียกทีเด็ด อ้อหือ ยังกับเด็กแดงๆ” หนูน้อยทำเสียง ขอดก่อน

“เออ เมื่อคืนคุณเอาเสื้อใครมาใส่คะ”

“เสื้อ...เมื่อคืนนี้...”

“ก็ตัวสวยสีๆหลายที่ที่คุณใส่ไปดูโอเปร่ายังไงคะ คุณไปเอาของใครเขา มาล่ะ”

เอ๊ะ นี่ไม่ใช่เด็กเสียแล้ว รวากับลาวิเนียกำลังเจรจาอยู่กับหญิงแก่ ช่างซักช่างสงสัย ดวงหน้าเล็กๆ นั้นคาดคั้นของใจ

“ก็...ก็ ไม่ได้ขโมยเขามา เพียงแต่หยิบมาใส่เอง ไม่ได้บอกเจ้าของ เขา...”

ฟลอราทำท่าผิดหวังเล็กน้อย

“งั้นหรือคะ”

“แต่...แต่มันก็เหมือนขโมยนะคะ เพราะเราไม่ได้ขออนุญาตเขาเสีย ก่อน”

“เจ้าของเสื้อนะ นายของคุณชินะคะ”

“ใช่”

“เธอดูมากใหม่คะ”

น่าแปลกที่ลาวิเนียเปล็ดเปล็นในการสนทนากับเด็กน้อยนี้อย่างจริงจัง

“บางทีก็ดูคะ”

“นั่นซี แล้วจะเป็นยังไงคะ ถ้าจับได้ว่าคุณหยิบเสื้อมาใส่อย่างนี้”

“เอ...ก็ไม่ทราบซีหนู เพราะฉันแอบเอาเข้าไปเก็บเมื่อเช้าแล้วนี่ ต่างหู เพชรที่ใส่ก็ของเธออีก โอ๊ย...ตายแล้ว...ทำยังไงดีนี่...”

“อะไรคะ” ฟลอราพลอยตกใจจนเสียงสั่น

“ก็ลืมเรื่องต่างหูนี้ซี ยังวางอยู่ในห้องเลย โอ๊ย นี่ถ้าพี่มาเรียนไปเห็นเข้า

จะทำยังไง...”

“เขาจะบอกตำรวจไหมคะ”

“ไม่ทราบค่ะ เขาอาจจับฉันขังไว้ได้ถึบ้านหรืออะไรยังงั้น...”

“หรือเอาคุณไปสาบาน”

“หรืออาจจะเอาไปขัง คุณ...” ลาวิเนียไม่อาจต่อให้จบประโยค ฐึสึก
แสดลใจ คอแห่งผาก นี้ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ เสียแล้ว

“หนูไม่ยอม...ใจร้ายจัง ทำยังไงดีคะ เราต้องแก้แค้น...หนูจะช่วย โธ้ย
...แน่ะ พ่อมาแล้ว พ่อคะ...”

เงาของใครคนหนึ่งทาบลงมา หมิงสาวค่อยๆ หันไปมอง เขายืนอยู่
ข้างๆ หล่อน และลาวิเนียก็ตระหนักในบัดดลว่าเขานั้นเองที่หล่อนหวังว่าจะ
พบ หาใช่ความเวทนาเด็กที่หล่อนยกขึ้นมำอ้ำกับตัวเองในการที่มำเดิน
วนเวียนอยู่ที่นี่

เขาเป็นชายรูปร่างนั้นแน่แท้ ผิวคล้ำแดด ดวงตาคมกล้า มองดูเห็น
ชัดว่าเป็นบุรุษผู้ทรงภูมิปัญญาและสกุลสูง เขาไม่มองดูหมิงสาวแต่ก็มลงพูด
กับเด็กหญิงเบาๆ

“ฟลอร่า ทำไมหนูถึงมำอยู่ตรงนี้คนเดียว เอลิซาไปไหนละ”

“เอลิซาไม่สบายค่ะพ่อ คุณแม่ห้ามไม่ให้หนูออกมา แต่หนูแอบมำ
เอง วานนี้องพามาค่ะ พ่ออย่าดูเ็็ดวาร์ดนะคะ แกแข็งแรงเชียวค่ะ พำ
หนูมำได้สบายๆ แต่แก...ตอนนี้แกหายไปไหนไม่ทราบ ทิ้งหนูไว้...พ่อคะ
น้องอดกินไอศกรีมละคุณคนนีสัญญาจะไปซื้อมำให้หนู...”

“ฟลอร่า” เสียงของเขาซັกห้วนเล็กน้อย

“หนูควรจะรู้มรยาทกว่านี้ละ ทำไมไม่แนะนำพ่อกับเพื่อนของหนูเสีย
ก่อน”

ฟลอร่าหวัระะก็กก้อย่างพอใจ

“อ้อ ค่ะ แต่นี้ไม่ใช่เพื่อนหนูนี้คะ มิสเฮิร์สต์ เป็นสาวใช้ใครไม่รู้...”

ฟลอร่าซັกลังเลเมื่อเห็นสีหน้าบิดำ

“เอ ก็...ก็คงไม่ใช่คนใช้นะคะ เมื่อคืนยังไปดูโอเปร่าเลย ที่นั่งข้างๆ

เราไงคะพอ ไม่น่าเชื่ออะคะ”

“ทำไมถึงจะไม่น่าเชื่อ” เสียงของชายหนุ่มเรียบราบ

“พอจำเธอได้ดี” เขาก็มศึระให้ลาวิเนีย

“ยีนดีที่พบคุณอีกคุณเฮิร์สต์ ผมคือ แดเนียล เมอร์ยอน และขอบคุณมากที่ช่วยอยู่เป็นเพื่อนพลอร่า อนุญาตให้ผมไปสั่งน้ำหวานนะครับ”

“โอ พ่อคนดี พ่อไม่โกรธเราแล้วอะคะ” พลอร่ากระซิบกระซาบอย่างรู้ผิด

“ไม่ใช่จ๊ะ ที่ถูกคือพ่อไม่ได้โกรธคุณเฮิร์สต์ แต่สำหรับลูกและน้องนะ อีกเรื่องหนึ่ง ไวกลับไปบ้านเสียก่อน เราค่อยพูดกัน” เขาหันมาทางลาวิเนียอีก และเริ่มชวนหล่อนคุย

“คุณชอบโอเปร่าเมื่อคืนนี้ไหมครับ”

“ชอบมากคะ” หญิงสาวตอบอย่างยิ้มแย้ม รวากับเด็กที่ได้คุยเรื่องถูกใจ

“ไม่เคยได้ยินอะไรเพราะเท่านี้มาก่อนเลยนอกจากที่โคเวนท์การ์เดน...” หล่อนชะงักออกกระดากเล็กน้อย นี่ลืมหูลืมตาไปเสียแล้วว่าอยู่ในฐานะเช่นไร แต่แดเนียลไม่สังเกตเห็นหรือว่าทำเป็นไม่รู้เท่าในความประหม่าของหญิงสาว

“คุณเป็นพวกชอบดนตรีนะครับ”

“คะ แต่นั่นไม่ค่อยจะมีโอกาสออกไปฟังคอนเสิร์ตบ่อยนัก นอกจากเมื่อคืนนี้... ญาติของฉันเกิดไม่สบายและใจดียอมให้ฉันออกไปได้ คุณล่ะคะ ชอบโอเปร่าเมื่อคืนนี้บ้างไหม?”

“ก็ยังมีแหละครับ แต่ภรรยาผมเขาชื่นชมมาก พลอร่าก็เหมือนกัน”

“หนูนะชอบมากที่สุดเขี้ยวอะพอ เอ้อ ถ้าหนูโตมากๆ กว่านี้ หนูจะใส่เสื้อสวยอย่างที่คุณเฮิร์สต์ขโมย... เอ๊ย... ยืมเขาใส่ได้ไหมคะ”

ลาวิเนียก็ตรึมฝีปาก กลั่นใจ แต่แล้วก็ชี้แจง

“พลอร่าหมายถึงเสื้อตัวที่ฉันสวมเมื่อคืนนี้คือ... คือว่า ญาติฉันเขามีเสื้อสวยๆ หลายตัว และเราก็ค้นหาเหมือนกัน... ลำพังฉันเองนะ ไม่มีของงามๆ อย่างนี้หรอกนะคะ”

แต่เนี่ยลี้มีรับคำของหล่อนอย่างสุภาพ เขาสนใจในหล่อนมากพอควร และลาวิเนียก็แน่ใจในเรื่องนี้ เพียงแต่เขาซ่อนมันไว้ได้กิริยาพาทีแบบสุภาพ-บุรุษของเขาเท่านั้น หมิงสาวรู้สึกเบิกบานใจยิ่งนัก ทุกสิ่งรอบกายหล่อนล้วนแต่น่าชื่นชมทั้งนั้น ท้องฟ้าสดใส โบราณสถานของเมืองนี้เต็มไปด้วยความวิจิตรตระการตา หมูนกที่โฉบบินอยู่รอบๆ นั้นเล่าก็ช่างน่ารักนี่กระไร ลาวิเนียรู้สึกตื่นเต้นที่หล่อนมีชีวิตอยู่มาจนถึงวันนี้ และลืมเสียสิ้นซึ่งความขมขื่นในเรื่องร้ายที่ผ่านมา

“คุณแต่เนี่ยลคะ ขอให้ฉันอธิบายหน่อย คือเรื่องฐานะของฉันนะคะ ฉันกำลังทำหน้าที่เป็นเพื่อนเกี่ยวกับญาติ...” รู้แล้วรู้รอดไปเสียที นี่เขารู้แล้วสิว่าหล่อนเป็นเพียงหญิงสาวธรรมดาๆ อยู่ในฐานะที่ผิดกับเขาอย่างไร หล่อนใช้คำพูดเช่นนั้น เพื่อย้ำว่าหล่อนทำงานหาเงินเป็นค่าตอบแทน

“พลอร่าพูดไม่ผิดหรอกค่ะ ที่ว่าฉันเป็นสาวใช้ แต่ถึงกระนั้นก็ไม่ถึงกับถูกลิดรอนสิทธิในการที่จะออกมาชมบ้านเมืองอย่างนี้นะคะ เมื่อตอนที่พบกับพลอร่านะ คุณแกกำลังยุ่งใจนิดหน่อยก็เลยอยู่เป็นเพื่อนคุย...นี่คุณก็มาแล้วฉันเห็นจะต้องลาเสียที่ป่านนี้พี่สาวคงจะกำลังต้องการตัวก็ได้...”

“หนูไม่ยอมนะคะ คุณสัญญาแล้วนี่ว่าจะทานไอศกรีมด้วยกัน หนูรู้ละ...คุณจะหนีพอ ที่แรกว่าจะอยู่อีกตั้งนานนานกว่านี้”

“พลอร่าเป็นนักเผด็จการครับคุณเฮิร์สต์ คุณค้านแกไม่ได้แน่ เว้นเสียแต่ว่าคุณอยากจะหนีผมอย่างที่แกว่าจริงๆ”

เขาจ้องหล่อนอย่างคาดคั้น และลาวิเนียก็แก้มแดงขึ้นมาอีกอย่างช่วยไม่ได้ ใจจริงแล้วหล่อนไม่ปรารถนาเลยที่จะให้เหตุการณ์ที่ดำเนินอยู่นี้สิ้นสุดลง และเมื่อหล่อนตัดสินใจแล้ว ทุกสิ่งก็จะต้องเป็นไปตามวิถีของมัน เสียงของพี่เลี้ยงในวัยเด็กของหล่อนแว่วขึ้นมาในความทรงจำ

“คุณผู้หญิงคะ คุณหนูลาวิเนียคือเหลือเกินห้ามอะไรไม่ได้เลย แล้วนี่โตขึ้นจะเป็นยังไงกันคะ” และมารดาผู้อ่อนโยนของหล่อนก็จะถอนใจเมื่อตอบว่า

“ช่างเขาเถอะจ๊ะ แน่นี่ ฉันเองก็ไม่ว่าจะทำยังไง ขอให้เราหวังว่า เมื่อ

โตขึ้นเขาจะรู้จักยังคิดมากกว่านี้ก็แล้วกัน”

นี่เองที่ลาวีเนียกำลังจะปฏิบัติตามคำของคุณแม่ แต่คุณแม่เขา...ขอผัดอีกสักชั่วโมงเดี๋ยวเถอะคะ...แล้วลูกจะคิดตั้งนั้น หมึงสาวจึงทรุดตัวลงนั่งอย่างว่าง่าย

“ตกลงคะ ถ้าฟลอราต้องการ เอาละเราจะรับประทานไอศกรีมด้วยกัน อากาศร้อนนะคะ คุณแดเนี่ยล ไม่เหมือนที่บ้านเราเลย...”

“คุณเฮิร์สต์ คุณนี่ไกลเกินจริง นี่คุณยังไม่ได้ตอบคำถามของผมนะครับ ว่าคุณต้องการจะหนีหน้าผมหรือเปล่า”

คราวนี้ลาวีเนียไม่หลบตาเขา หล่อกมองเขาตรงๆ ไม่ประหม่าอีกต่อไป รู้สึกคุ้นรากับคนรู้จักกันมาช้านาน ขนตางอนช้อยของหล่อนกะพริบถี่ๆ อย่างน่ารัก ดูราวกับปีกผีเสื้อ

“ฉันจะหนีคุณทำไมคะ คุณไม่ได้ร้ายกาจน่ากลัวอะไรสักหน่อย”

“พ่อไม่เคยร้ายกาจน่ากลัวเลยคะ คุณเฮิร์สต์ พ่อคงไม่คิดอยากตีคุณเหมือนอย่างน้องเอ็ดเวิร์ด...” เด็กน้อยรู้สึกทันทีถึงความผิดปกติกของคนทั้งสอง รีบเปลี่ยนเรื่องเสียทันที

“พ่อคะ หนูชักปวดศีรษะ พ่อเร่งให้เขาเอาไอศกรีมมาเร็วๆ ซิคะ”

บริกรเดินผ่านมาพอดี และแดเนี่ยลก็เรียกมาสั่งตามคำสั่งของสุภาพสตรีทั้งสอง และสำหรับตัวเขาเองนั่งลงตามสบายบนม้าหินตัวเดียวกับลาวีเนีย และคุยกับหล่อนอย่างสนิทสนม

“ยังไม่ทราบเลยว่าจะอยู่ที่นี้อีกนานเท่าไร คุณป้าของภรรยาผมท่านอยู่เมืองนี้มานาน แต่เวลานี้ท่านป่วยแล้วก็ตามแบบคนอังกฤษเราเนะครับ อยากจะกลับไปตายบ้านเก่า ท่านชราแล้วด้วยก็เลยมากเรื่องหน่อย ต้องคอยๆ กันอยู่ว่าเมื่อไหร่หมอจะอนุญาตให้เดินทางเสียที เมื่อเร็วๆ นี้ท่านก็เกิดตกใจเสียจนช็อกไปอีกครึ่งหนึ่งเสียด้วย”

ลาวีเนียก็ไปถึงคำสนทนาเรื่องงานศพ คงจะมีเรื่องนี้เข้าไปเกี่ยวข้องด้วยที่ทำให้สุภาพสตรีชราผู้นั้นล้มเจ็บลงไปกว่าเดิม หนูน้อยฟลอราทำหน้าที่รับเจ้าหล่อนรู้จักพูดจาเข้าเรื่องเข้าราวเช่นผู้ใหญ่

“คิดดูซีคะ คุณเอิร์สต์ เราแยกกันทุกคนเลยที่มานี่นะ หนูเองก็อยู่ในแก้อี้อั้ทั้งวันๆ อยู่แล้ว คุณยายยังลุกไม่ได้เสียอีกคน หนูไม่แคร์ท่านเลย เสียแต่วิ่งหนีไปให้พ้นไม่ได้ ที่นี้ก็รำคาญ...”

สีหน้าของแดเนี่ยลเมื่อตกลงเล็กน้อย คงจะกระเทือนใจในวาทะของเด็ก

“คุณคงยังไม่ทราบเรื่องฟลอรา แก่เฟ็งจะได้รับอุบัติเหตุขณะครับ จึงขาเสียอย่างนี้ ปีก่อนนี่เองแกตกม้ากระตุกสันหลังหัก หมอบอกว่าจะหายแต่ก็คงต้องรอไปหน่อย ต้องอดทน...”

“โอ้ พ่อก็พูดเหมือนๆ คนอื่น หนูทนมาตั้งนานแล้ว เปื่อแสนเปื่อ ยังสั่งให้หนูตายเสียดีกว่า...” ฟลอราคร่ำครวญและลาวีเนียร์รู้สึกตื่นตันใจ ช่วงขณะที่เหลือบเห็นสีหน้าของชายหนุ่ม หล่อนใคร่จะขอแบ่งความเจ็บปวดจากเขา มาเสียสักส่วนหนึ่ง พยายามทำเสียงให้รื่นเริงเมื่อปลอบเด็กหญิง

“แต่หนูก็โชคดีนี่นา ได้มาพักผ่อนถึงที่นี่”

“ไม่ใช่พักผ่อนนะคะ ที่มานี่นะ มาเรื่องคุณยายต่างหาก พ่อพาหนูไปหาหมอเก่งๆ ที่ปารีสและโลซานนี่อีกด้วยก่อนมาที่นี่”

“ถูกซีจ๊ะ ฟลอรา ไม่ใช่เรื่องคุณยายเท่านั้นนี่ ที่เราพากันมาอย่างนี้ เรื่องพาหนูไปหาหมอต่างหากที่สำคัญกว่า”

“แต่คุณแม่ไม่เห็นว่ายังงั้น คุณแม่เห็นคุณยายสำคัญกว่าหนู คุณแม่รักเอ็ดวาร์ดกว่าหนู มากกว่าใครๆ ทั้งนั้น...”

“จริงๆ ค่ะ คุณแม่อาจที่มีลูกพิการอย่างหนู พูดที่ไรก็หว่า เป็นความผิดของหนูที่ซีโคลไม่เก่งจริงๆ” เด็กหญิงไม่ยอมหยุด

“หนูซีม่่าเก่งกว่าเอ็ดวาร์ดไหนๆ เชียว บอกตั้งร้อยพันหนก็ไม่ใช่โอว่า โคลมันวิ่งพลาดเท้าตกลงไปในหลุมกระต่าย พ่อเชื่อหนูนะคะ”

“จ๊ะ จ๊ะ เอาละทีนี้กินไอศกรีมของหนูเสียที”

ลาวีเนียร์ขยับกายเล็กน้อย หล่อนนึกขึ้นมาได้ถึงเรื่องต่างหูเพชรของมาเรียน และเห็นไม่ฉลาดที่จะระอ้ากว่านี้อีก ฟลอราสังเกตเห็นทันที เจ้าหล่อนถามอย่างกุ่มๆ

“ตายจริง คุณจะต้องไปแล้วสินะคะ จะถูกดุไหมคะที่ไกลอยู่กับเรานาน

ยังงี้”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ” ลาวิเนียตอบเรียบๆ และลุกขึ้นยืนพร้อมกับแดเนียล
“ผมก็เช่นกันกับลูกนะครับ อดห่วงคุณไม่ได้ แต่หวังว่าคุณไม่เป็นไร
นิก”

ไม่เป็นไรหรือ เขาเชื่อความสามารถของลาวิเนียมากไปแล้ว แต่จะมี
ประโยชน์อันใดในเมื่อหล่อนกล่าวลาเขา ณ บัดนี้ก็คงเป็นครั้งสุดท้ายที่จะได้
พบเขาอีก

พลอร่าหน้าสลดลงเช่นกัน หนูน้อยอุตุส่าหรีองสั่งอย่างหวังใย

“อย่าลืมเรื่องต่างหูนะคะ เอาไปคืนที่เสีย หนูไม่อยากให้คุณต้องถูก
ตำรวจจับ”

เสียงนั้นทำให้ลาวิเนียตื่นตัวใจ ไม่ทันตอบว่าอะไรเด็กหญิงก็บอกอีก
ว่า

“แต่ถึงยังงั้นก็ไม่เป็นไรนะคะ พ่อกับหนูจะช่วยคุณเอง เราจะพาคุณ
หนีไปอยู่เสียที่บ้านของเรา ‘วินเทอร์’ ยังไงคะ บ้านของเราสวยที่สุดในโลก
เลยนะคะ...”

๒

มาเรียนนั่งอยู่บนเก้าอี้ในห้องนอนของหล่อน ยังแต่งตัวสวยอยู่เช่นเมื่อก่อนออกไปข้างนอก ในมือของหล่อนถือตุ้มหูเพชรคู่หนึ่ง-แกว่งไปแกว่งมา สีหน้าบึ้งตึงเยาะหยัน

“ถ้าฉันเธอก็เป็นขโมย ลาวิเนีย”

“พี่เข้มา รื้อของในห้องดิฉันนะ พี่ก็บุกรุก” ลาวิเนียท้วง

“ก็แล้วทำไม มันไม่สาสมหรือกับที่เธอทำกับฉันยังงี้ นี่ไงหลักฐาน แล้วอะไรอีกที่เธอเอาไป...”

“หยุดเสียที่พี่มาเรียน ดิฉันไม่ได้ขโมย ไม่เคยชั่วชาติถึงยังงั้นหรอก เพียงแต่ยืมมาใส่ไปเที่ยว แค่นี้ผิดร้ายอะไรหนักหนา ไ้...โปรดเข้าใจบ้างซีคะ” แต่เมื่อมองหน้าพี่สาว ลาวิเนียก็รู้แน่แก่ว่าไม่มีวันที่ได้รับความเห็นใจอีกต่อไป และหล่อนก็เกิดอารมณ์รุนแรงขึ้นมาบ้าง

“เอาละ เมื่อไม่รู้เรื่องกัน จะทำยังไงก็ตามใจ จะเอาไปตัดหัวก็ได้ บอกเสียด้วยว่า เมื่อคืนนี้ฉันเอาเสื้อตัวใหม่ของพี่ไปใส่ด้วย ที่นี้โปรดออกไปจากห้องนี้เสียที ฉันเหนื่อย อยากนอนเงียบบๆ สักครู่”

มาเรียนตะลึงจั้งจัง หล่อนแผดเสียงเข้าไปใส่ทันที

“อวดดี เธอมันไม่รู้คุณคน รู้ไหม ฉันดีกับเธอเท่าไร เพื่อนๆ เขาเตือนแล้วเตือนอีกว่า คบกับเธอแล้วฉันจะต้องเสียใจ แล้วจริงของเขาไหม...”

“เอาละคะ เป็นอันว่าเพื่อนของพี่พูดถูก นี่คงพากันดีใจจนเนื้อเต้นละซี ถ้ารู้เรื่องนี้เข้า” หญิงสาวถอดหมวกออกขว้างลงไปบนพื้นโดยแรง รู้สึกร้อนรุ่มไปทั้งตัว และชั่วขณะนั้นรู้สึกวาบหวิวราวกับจะเป็นลม หล่อนพยายามอธิบายอย่างหมดหวัง

“พี่มาเรียน พังฉันบ้าง อย่าหาว่าขโมยเลยคะ มันเข้าใจนัก เพียงแต่เอาของของพี่มาใช้ ไม่ได้ทำอะไรให้เสียหายเลยสักนิดนะคะ”

มาเรียนถอนใจ หล่อนเองก็เป็นเช่นหญิงเขลาทั่วไป เมื่อจบเรื่องนี้ก็
ไม่วាយหาเรื่องอื่นต่อไปอีก

“แล้วเอาเสื้อฉันไปใส่ล่อใครล่ะจะ เมื่อคืนนั้นนะ ต้องมีชีน่า ไม่งั้นเธอ
ไม่หาเรื่องแต่งตัวสวยยังงั้นแน่ๆ”

ลาวิเนียแทบจะหมดความอดทน

“พี่มาเรียน โปรดระวังคำพูดของพี่...”

“ก็หรือไม่จริง เธอจะนำ ไม่ต้องปิด ยังไงฉันก็ต้องเอาความจริงให้ได้
จะถามก็เห็นตาดูก็ได้ว่าเธอเดินกลับมากับใครเมื่อเช้ามืด ไอ้ที่เขาล้อกันนัก
ว่าเธอเจ้าชู้นะมันจริงแค่ไหน เธอมันบ้าผู้ชาย ใครก็ได้ ใช่ไหมล่ะ”

“ฉันขอให้เราเลิกพูดกันเสียที่เรื่องอดีตของเรานะ ทราบดีว่าพี่ฟังเรื่อง
ทุเรศเหล่านี้มาจากไหน ก็จากพวกที่เคยมาอวดแล้วฉันไม่เล่นด้วยนั่นแหละ
ถึงแม้จะลำบากยากเข็ญแค่ไหน แต่เราโรบินและฉันก็ไม่เคยประพฤติดิ
ศีลธรรม หรือไปปดหลอกลวงใคร” เสียงของหล่อนห้วนเครือไปด้วยความ
โกรธ “เบื่อแสนเบื่อวิธีการของพี่ อัจฉริชยามาตลอดเวลา อย่างนี้ก็ไม่รู้
เท่า และก็อย่าหวังเลยว่าจะมาเดินความจริงอะไรได้อีกต่อไป” ลาวิเนียพูด
ต่อไปไม่หยุดยั้ง หล่อนหยุดไม่ได้เสียแล้ว มันเหมือนกระแสน้ำเชี่ยวกรากที่
กำลังไหลแรง

“พี่นะคนตีสองหน้ามาชั่วชีวิต ฉันรู้มานานแล้วละว่าพี่แกล้งมาทำดี
ด้วยนี้ ก็แค่อยากจะทำหน้าให้ใครๆ เขาเห็นว่าพี่เป็นคนดีพิเศษ ฮี...ใจจริง
นะนะ พี่อยากแทบตายที่จะเป็นเหมือนฉันเมื่อสมัยที่เราयरूंเรื่องกันอยู่”
หล่อนหยุดพูดมองดูร่างที่คู่คุดอยู่บนเก้าอี้อย่างสะใจ มองดวงหน้าที่บูดเบี้ยว
และดวงตาตีตระหนกนั้นอย่างไม่เวทนา น่าขันที่บางครั้งหล่อนรู้สึกใน
บุญคุณของเจ้าของร่างนี้ บัดนี้เล่าหล่อนเพียงแต่จะตั้งใจแทบคลั่งที่พบโอกาส
จะแยกทางเดินจากหญิงนี้เสียได้

“เก็บเครื่องเพชรและเสื้อผ้าของพี่เสียแล้วก็รีบหาโอกาสแต่งให้หู่ แต่
อย่าหวังเลยว่าจะใครมันจะมอง เหมือนที่มองฉัน ไม่มีวัน...และขอบอกว่า
ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปฉันขอลาออกจากหน้าที่”

ดวงตาของมาเรียนเต็มไปด้วยน้ำตา หล่อนกัดฟันพูดอย่างเคียดแค้น
“อ้อ ไม่ต้องมาทำลาออกยะ ฉันนี่แหละจะเป็นคนไล่เธอออก”

“ก็เชิญสิคะ เต็มวันเลยก็ได้”

“แน่นอน แล้วก็ไม่มีวันที่ฉันจะออกหนังสือรับรองให้ คอยดูไปเถอะ
ว่าจะมีใครหน้าโง่มาจ้างเธออีก”

“นั่นมันเรื่องของฉัน ไม่ต้องห่วง”

มาเรียนออกจะได้คิด หล่อนเริ่มเปลี่ยนท่าทีอีก

“ที่จริงฉันจะจัดการฝากเธอกลับอังกฤษกับใครสักคนก็คงได้นะ...ไม่ยั้ง
ใครๆ จะมาหาว่าฉันทอดทิ้งเธออีก”

“ไม่จำเป็น ไปคนเดียวก็ได้” ลาวิเนียเถียงอย่างตื้อรั้นตามเคย

“อย่าทำจงหองนักเลยนะ เธอมันยโสไม่รู้จักหาย เอาละเป็นอันว่า
ฉันไม่ได้ไล่เธอออก ยอมรับละว่า ฉันเอาเธอมาด้วยเป็นเพื่อนเที่ยว แล้วก็
ขอให้ทำอะไรให้มันนิดๆ หน่อยๆ เธอก็รู้อยู่แล้วว่าฉันจะมาล้าพังกับยายเด็ก
รับใช้บิดาเสียจนครีๆ นั่นได้ยังไง ที่นี้ฉันขอร้องละเอ้า ขอเพียงจัดการเรื่อง
เธอกลับบ้านให้มันเรียบร้อยหน่อย”

* * *

เช้ารุ่งขึ้น อาทิตย์ส่องแสงจ้าเช่นเคย ราวกับไม่เคยยอมรับรู้เหตุที่เกิดขึ้น
แก่ลาวิเนียเมื่อวันวาน ทั้งมาเรียนและลาวิเนียต่างรักษาท่าทีของตนเจียบๆ
ลาวิเนียนั้นจัดการรวบรวมสมบัติชิ้นเล็กชิ้นน้อยของหล่อนลงกระเป๋า พอจัด
เสร็จก็ไม่ว่าจะทำอะไรต่อไป คิดขึ้นมาได้ว่า ถ้าออกไปเดินเล่นเสียสักพักคง
จะค่อยสบายใจขึ้น ใจมุ่งไปสู่ลานจัตุรัสอีก หวังจะให้บรรยากาศแถวนั้นช่วย
ระงับความมกคลุมใจของหล่อนบ้าง จึงฉวยหมวกขึ้นสวมใส่อย่างรีบเร่งและออก
จากที่พักไป ขณะที่เดินอดคิดไม่ได้ว่า พี่มาเรียนจะจัดการอย่างไรในเรื่อง
การเดินทางของหล่อน ยิ่งเดินไกลออกมาเท่าใด ใจก็อดคิดถึงครอบครัวชาว
อังกฤษที่หล่อนได้พบไม่ได้ ใจจริงแล้วไม่ยากพบเขาอีกเลย เกรงไปร้อย-
แปดว่าจะต้องอธิบายอะไรเหลวๆ กับเขาอีก ไม่อยากพบเพื่ออ้อลา ออกแต่
จะเก็บเขาไว้ในความทรงจำอ่อนหวานของหล่อน รู้แน่แก่ใจว่า ยิ่งพบกันอีก

ก็จะยิ่งทวีความระทมใจให้แก่ตัวเอง

“คุณเฮิร์สต์คะ...”

เอ๊ะ นั่นหูเราแว่วไปแฉแล้ว หญิงสาวคิดแต่ก็ยังหันกลับไปตามเสียงเรียกนั้น และก็ได้พบหนูน้อยฟลอราในแก้อ้อเช่นตัวเดิม แต่ครั้งนี้มีหญิงในเครื่องแบบพีเลียงเดินขึ้นแก้อ้อตามหล่นมาติดๆ

“คุณเฮิร์สต์คะ ดีใจจริงที่พบคุณอีก รู้ไหมคะพ่อโทษน้องเอ็ดวาร์ดละที่หนีหนูไปเมื่อวานนั้นนะ เออ...คุณละคะเป็นยังไงบ้าง เรื่องที่ขโมยตุ้มหนูนะ...”

ลาวิเนียอดยิ้มไม่ได้

“โอ้ บอกตั้งร้อยครั้งแล้วว่าไม่ได้ขโมยจะ เพียงแต่หยิบ...”

“ก็ไมรู้อีละ ฟอกับหนูไม่ค่อยแน่ใจนัก เราคิดว่าถึงคุณจะทำลงไปก็ คงจะแก้ง่ายคนใจดำนั้นเท่านั้น...”

“คุณหนูคะ...พูดอะไรกันนั้น” เสียงหญิงพีเลียงสอดขึ้น รู้สึกว่าหล่นไม่ค่อยพอใจในการสนทนาระหว่างเด็กกับลาวิเนียเสียเลย

“โอ้ เอลิซา เราพูดเล่นกันนะ อย่าตกใจไปเลยจ๊ะ” เหลียวไปคุยกับลาวิเนียต่ออย่างใจจดใจจ่อต่อกัน “เข้าวันนี้คุณว่างอีกหรือคะ เอ้อ พาหนูไปเดินเล่นที่ลานนกแทนเอลิซานะคะ ให้เอลิซากลับบ้าน แยกยังไม่ค่อยสบายอยู่”

หญิงพีเลียงมองดูลาวิเนียด้วยสายตาที่เป็นมิตรขึ้น

“โอ้ คุณคะ ขอโทษแทนคุณหนูด้วยนะคะ เธอชอบจัดการอะไรๆ ยังงี้เสมอแหละ เธอคงไม่ทราบหรือว่าคุณว่างหรือเปล่า”

“แหม เอลิซา คอยฟังนะ หนูจะให้คุณเฮิร์สต์ตอบเองว่าจะไปกับหนูหรือเปล่า” และอย่างจิตใจไม่อยู่กับตัว ลาวิเนียก็ตอบว่าหล่นพอจะว่างได้สักชั่วโมง

“ถ้าได้ยังงั้นก็ดีละคะ ดิฉันขอบพระคุณ พูดตามจริงดิฉันก็ยังไม่สู้แข็งแรงนัก ออยากจะถอนอมกำลังไว้ นี่อีกหน้อยก็จะต้องเดินทางไกลอีก ต้องดูแลคุณหนูนี้ด้วย จริงไหมคะ คุณฟลอรา”

“จริงจ๊ะ ถ้าท่านไม่ตายเสียก่อน” เด็กหญิงตอบด้วยเสียงเฉยเมย “งานศพที่นี้ละคะคุณเฮิร์สต์ แปลกจังเลย เมื่อตอนที่หนูมาใหม่ๆ ก็เห็นละ

เขาเอาศพใส่เรือนะคะ เรือกอนโตล่านะ แล้วแต่งด้วยผ้าลูกไม้ดำ คนแจวเรือก็แต่งดำทั้งตัว คุณพ่อคุณแม่ แล้วคุณยายลงเรือตามหลังไปอีกลำหนึ่ง คุณแม่เล่าว่าเขาฝังศพใต้ต้นไซปรัสด้วยละ แล้วมีเสียงจิ้งหรีดร้องแซ่ไปหมด” เด็กเล่าด้วยเสียงเคลิ้มฝัน “แต่ใจหนูว่าศพไม่ได้อยู่ที่นั่นหรอก คงถูกแม่น้ำกลืนไปหมดแล้ว...”

“ใครนะคะที่ตายนะ” ลาวิเนียถามรู้สึกสังหรณ์อะไรบางอย่าง

“อ้อ เป็นคนแก่คะ เพื่อนหรือคนใช้สนิทของคุณยายอะไรอย่างนี้แหละ จริงนะคะ ทำไมเขาถึงพิธีการใหญ่กันนักก็ไม่รู้” เด็กน้อยหันไปหาพี่เลี้ยงพูดพลอบอย่างอ่อนโยน

“เอลิซาจำ ถ้าเธอตายละก็ ฉันสัญญาเชื่อว่าจจะร้องไห้ จะเสียใจมากจจริง...”

“อ้อ แม่คุณ อุตส่าห์พูดเอาใจ เอาละคะถ้าไม่ว่าอะไรละก็ ขอติฉันกลับไปบ้านนะคะ เดี่ยวคุณผู้ชายก็คงออกมารับคุณหนูละคะ”

ลาวิเนียใจเต้นแรง จะได้พบเขาอีกแล้วสิ

“คุณเดินเงียบเชียว โกรธหนูหรือคะ”

เสียงเด็กหญิงอดขื่นเบาๆ อย่างเกรงใจ

“ก็น่าโกรธเหมือนกันนะคะ ฉันไม่ชอบให้ใครมาบงการยังงี้เลย”

“คุณเบื่อหนูละซี คุณแม่อีกคนหนึ่ง ไม่รักหนูเลย รักแต่น้องคนเดียว คุณแม่ว่าหนูไม่สวยแล้วยังพิการอีก...”

หญิงสาวอดสงสารเด็กไม่ได้ รู้สึกอยากจะปลอบเอาใจบ้าง จึงพูดว่า

“แต่คุณพ่อก็รักหนูมากนี่นะ”

“ก็เพิ่งตอนนี้นะซีคะ ตอนที่หนูเจ็บนะ ใครจก็หาว่าคุณพ่อเป็นต้นเหตุด้วย แต่ก่อนนี่นะรักแต่พี่ไซมอน ช่างคุณแม่ก็น้องเอ็ดวาร์ด หนูเป็นคนกลางนี่ ไม่มีใครรักหนูก็ต้องแผลงฤทธิ์เสียมั่ง”

ลาวิเนียรู้สึกยุ่งยากใจเล็กน้อย หล่อนอยากจะแสดงความสงสารเห็นใจเด็กให้มากกว่านี้ แต่จะมีประโยชน์อะไร ในเมื่อมองไม่เห็นโอกาสที่จะได้พบกันอีก ก็เลยได้แต่ชวนคุยไปตามเรื่อง

“ไซมอนเป็นยังไงคะ”

“ก็พี่ชายคนโตซี้คะ เขาอายุ ๑๓ ตอนนี้อยู่โรงเรียนประจำ นั่นแหละ คนโปรดของคุณพ่อ”

“รู้สึกหนูจะไม่ค่อยสบายใจนะคะ เราไปเยี่ยมมกกันดีกว่า ดูซิว่าเป็นยังไงบ้าง แล้วไปทานน้ำหวานกันอีก ที่นี้ก็เดินต่อไปจนถึงเมอซีเรีย เราไปลงเรือที่สะพานริอัลโตย้อนกลับมาเอาใหม่คะ แหม ตามทางสองข้างสวยจังเลย มีปราสาทเก๋ๆ เยอะแยะ”

“แถวนั้นละคะ มีปราสาทของคุณยายทามิสันด้วย” ฟลอราอธิบายอย่างภาคภูมิใจ “คุณยายเป็นคนเทศชาด้วยละ โอ คุณเฮิร์สต์คะ คุณใจดีที่สุด ดีกว่าเอลิซาร์้อยเท่า หนูอยากให้คุณอยู่กับเราตลอดไปจังเลย...”

“อย่าพูดเหลวไหลเลย ฟลอรา เมื่อวานนี้เองหนูยังดูถูกว่าฉันเป็นคนใช้ อยู่เลย”

“โธ่ ไม่ได้ดูถูกสักหน่อย หนูเพียงแต่สงสัยคุณต่างหาก พ่อก็ว่ายังนั่นเหมือนกัน”

“คุณพ่อพูดว่ายังไงคะ” หญิงสาวพยายามทำเสียงเรียบๆ เหมือนถามเด็ก แต่ใจของหล่อนเต้นแรง

“คุณพ่อบอกว่าคุณไม่สมกับจะเป็นคนใช้ คอยรับใช้ใครๆ คุณน่าจะแต่งตัวสวยๆ ไปดูโอเปร่าอย่างเดียว”

“ถ้ายังงั้นฉันก็ไม่ควรจะมาเดินท่อมๆ เข็นรถเด็กยังงั้นะซี” ลาวิเนียพูดพลางหัวเราะ

“แหม คุณเฮิร์สต์นี่แหละ อย่างมาล้อหนูนักเลย เออ...หนูมีเงินด้วยเราไปซื้อข้าวเลี้ยงนกกันนะคะ”

ฟลอราเป็นเด็กช่างสังเกตโดยแท้และช่างคิดเกินวัยด้วย หนูน้อยรู้สึกทันทีว่าหญิงสาวคนสวยที่ถูกใจยิ่งผู้นี้กำลังหมกมุ่นครุ่นคิดอะไรบางอย่าง เพราะหล่อนเงิบขริมิไป สายตาที่มองผ่านทิวทัศน์สองข้างก็เหม่อลอย ไม่ตื่นต้นกับความมั่งคั่งมาหน้าดูของบ้านเมืองเช่นที่เคย เดินมาจนถึงริอัลโตสะพานแบบโบราณหน้าแปลกตาก็ไม่อาจหันความสนใจของลาวิเนียได้ แปลงดอกไม้

ข้างๆ ทางเต็มไปด้วยดอกมอร์นิงกลอรีแสนหวาน และเจอรานิเนียมสีสดก็ไม่อาจ
ชักจูงใจหล่อนให้ชมเชย

ฟลอราเงียบเฉยอยู่ไม่ได้ด้วยความหวังใย จึงเริ่มชวนคุย

“ทำไมคุณดูเศร้าณะคะ...”

“เปล่าสักหน่อย อ้อ นี่ฉันเกิดทำท่าเศร้าใส่หนูหรือจะ...”

“จริงคะ คุณทำท่าเหมือนว่าจะไม่ได้ออกมาเกี่ยวกับหนูอีก แล้วกลับไป
ที่นี่คุณก็จะตายหรืออะไรทำนองนี้...”

“ฟลอรา” ลาวินเนียรู้สึกใจหายอย่างประหลาด เหตุไฉนหนอ บรรยากาศ
อันงดงามของเมืองนี้จึงแฝงไปด้วยมรณะจนเด็กรู้สึกถึง

“ก็ไม่น่าแปลกอะไรนะ คนเราเกิดมาก็ต้องตายทุกคนนั่นแหละ” หล่อน
พยายามทำเสียงรื่นเริงแต่แววดาหมองลงเล็กน้อย เมื่อคิดถึงว่าไม่มีพี่โรบิน
คอยอยู่ที่บ้านอีกแล้ว หมดทั้งทรัพย์สิน หมดทั้งศักดิ์ศรีทั้งปวง กลับไปสู่
ความว่างเปล่าโดยแท้ จะนี้แล้วตายหรืออยู่จะผิดอะไรกันนัก ฟลอราช่าง
เข้าใจเหตุการณ์ถูกต้องเสียจริงๆ เมื่อถามว่า “พี่สาวคุณเขาจับได้ เรื่องตุ้มหู
หรือคะ”

“ถูกแล้วจะ แหม นี่ฉันไม่อยากเล่าให้หนูพลอยกลุ้มใจไปด้วยเลยนะ”

“เล่าเถอะคะ” เด็กหญิงร้องอย่างตื่นเต้น “คุณถูกดูใหญ่ซีคะนี่...”

“ก็มากพอๆ ที่นี้เราเลยตกลงกันว่าจะแยกทางกันเสียที่ ฉันจะต้อง
กลับอังกฤษอาจจะเป็นพรุ่งนี้”

“อើ หนูไม่ยอมเด็ดขาด” เด็กหญิงสะอื้นออกมาทันที

“หนูจะทำยังไงล่ะ หนูจะห้ามฉันได้ยังไง”

“ห้ามได้ซีคะ หนูรักคุณนี่ หนูไม่ยอมให้ไปหรอก ต้องอยู่จนกว่าเรา
จะกลับพร้อมกัน...”

“เหลวละจะ มันจะเป็นไปได้ยังไง”

“คุณบอกหนูมาคำเดียว ว่าคุณรักหนูมั่งหรือเปล่า...”

“โอ รักซีจะ”

“แล้วคุณก็ยังไม่อยากไปอังกฤษตอนนี้ด้วย หนูนะมี ‘วินเทอร์’ คอย

อยู่ คุณล่ะจะกลับไปอยู่ที่ไหน”

“นั่นนะซี ฉันเองก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ขอบอกว่าคุณนี่มันฐานะของคุณนะ หนุอย่างงั้นไปเลย...ไปหาไอศกรีมกินกันดีกว่า” ว่าแล้ว ลาวิเนียก็รีบขึ้นรถไปจากที่นั่น เด็กหญิงไม่หันมาดู แต่พูดกับตัวเองเบาๆ “หมอบอกว่า หนุต้องรีบวิ่งไว้อะไรๆ อย่ากลัวลมกลัวใจ แล้วนี่...ดูซิ...”

“ก็นี่ยังไม่รีบวิ่งพออีกหรือ ฟลอรา ฉันอุตส่าห์มาเป็นเพื่อนเที่ยวเพื่อนคุยด้วย จนยังงี้แล้วจะให้ตามใจอะไรอีกละ โธ่ นี่มันวันสุดท้ายในเวนนิสสำหรับฉันนะ...”

เด็กหญิงทำเป็นไม่ได้ยินและป่นต่อไป

“นี่ถ้าพ่อรู้ว่าหนูกำลังใจอีกละ พ่อต้องโมโหแน่เลย...”

คราวนี้ได้ผล ลาวิเนียหยุดเดินทันที

“เรื่องอะไรคุณพ่อ...”

“อ้าว ก็พ่ออยากให้หนุสบายใจนี่นา”

“ฟลอรา หนุนี้แย่มากที่สุด เกเรด้วย ทำไม่ถึงไม่คิดมั่งว่าฉันนะเป็นคนแปลกหน้าแท้ๆ ไม่เคยรู้จักมักจี๋หนุมาก่อนเลย แล้วอยู่ๆ ก็จะมาบังคับยังงั้นยังงี้ นึกว่าตัวเองเป็นเจ้าของหนุหรือจะ”

หนุน้อยระเบิดหัวเราะออกมาอย่างคั่งแค้น น้ำตาไหลอาบแก้มทันที ดวงหน้าซีดเซียวอย่างผิดปกติจนลาวิเนียตกใจ

“ฟลอรา นี่หนุไม่สบายไปแล้วละ ไปหาอะไรดีมั่งกันหนุอ่ะ”

เด็กหญิงไม่ตอบ หยุดร้องไห้สลับหัวเราะ แต่ก็หันหน้าจุกไม่พูดไม่จา จนกระทั่งเมื่อบริการนำไอศกรีมมาส่งให้ก็เพียงแต่ใช้ช้อนคนเล่นอยู่เท่านั้น ลาวิเนียรู้สึกลุ่มใจเล็กน้อย แต่ก็ไม่ละความตั้งใจเดิมที่จะพาเด็กหญิงลงเรือเที่ยว หล่อนขอร้องให้คนเรือมาช่วยกันยกเก้าอี้ลงไปในเรื่องอย่างเรียบร้อย จนกระทั่งเรือแล่นไปตามลำน้ำ เด็กก็ยังไม่เปลี่ยนกิริยา ครั้นเรือแล่นมาถึงท่าหน้าสวยงามของปราสาทเล็กๆ หลังหนึ่ง เด็กหญิงจึงหันหน้ามาดูและบอกสหายว่า “นั่นไงคะ ปราสาทของคุณยายทามิสัน...ตอนที่มิงานศพนะนะ เขาเอาหีบลงทางหน้าน้ำนี้แหละ หนุยังมาดู เคราะห์ดีที่ไม่ยกลิ้นตักน้ำไป...”